

alene skal indhente tilladelse fra kommunalbestyrelsen, således at det pålægges kommunalbestyrelsen at indhente embedslægens tilslutning, før den giver tilladelse. Virkningen af, at kommunalbestyrelsen eventuelt i et sådant tilfælde giver tilladelse uden at have fået tilslutning fra embedslægen, må bedømmes efter almindelige forvaltningsretlige regler. Embedslægen bør ikke nægte tilslutning efter nr. 1 og 2, hvis spørgsmålet ikke har sundhedsmæssig betydning — f. eks. hvis det drejer sig om vandindvinding til kølebrug — jfr. 1961-betænkningen side 30, spalte 2. På den anden side bør kommunalbestyrelsen tage sundhedsmæssige hensyn ved tilladelser efter nr. 3, f. eks. hvis der er tale om kunstig vanding af en jordbærmærk. Om kommunalbestyrelsens myndighed til at give tilladelser bemærkes i øvrigt, at kommunalbestyrelsen efter omstændighederne vil kunne give tilladelser efter § 12, selv om der teoretisk og måske også praktisk i forvejen er disponeret over hele grundvandsdannelsen i området. Følgen heraf vil dog kunne være, at der senere forlanges regulering efter forslaget § 33, og ofte bør der ikke gives tilladelse i en sådan situation. Kommunalbestyrelsen bør påse, at placeringen af indvingsanlægget ikke volder unødigt skade på andre indvindingsanlæg. Små vandværker efter stk. 1, nr. 1, institutionsanlæg m. v. efter stk. 1, nr. 2, og vandingsboringer efter stk. 1, nr. 3 og 4, bør derfor ligge mindst henholdsvis ca. 75, ca. 50 og ca. 100 m fra andre anlæg, jfr. 1961-betænkningen side 30, spalte 1, og 32, spalte 1. Hvis indvindingsanlægget ikke er hensynsløst placeret, vil der næppe blive tale om erstatning for eventuel skade på anden ejendom ved sækning af grundvandstanden, jfr. bemærkningerne til § 19.

Kommunalbestyrelserne må i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige synspunkter kunne stille vilkår for deres tilladelser. For landvæsenkommissionernes tilladelser, hvor spørgsmålet formentlig har større praktisk betydning, er dette fremhævet i lovforslagets § 18, stk. 1, nr. 1. Et særlig praktisk spørgsmål vil være, om kommunalbestyrelsen kan stille krav med hensyn til brandslukningsforanstaltninger på vandværker efter stk. 1, nr. 1, f. eks. om brandposte, om en rentvandsbeholder, som tillige vil kunne fungere som brandreservoir, om særlige ledningsdimensioner eller om særlige pumpekapacitet. Efter § 13, stk. 2, i lov nr. 247 af 10. juni 1960 om brandvæsenet i købstæderne og på landet kan kommunalbestyrelsen stille sådanne krav, men kun med distriktsbrandinspektørens godkendelse. I henseende til brandslukningsforanstaltninger må kommunalbestyrel-

sens myndighed efter forslaget § 12 forstås med forbehold af brandloven af 1960, således at kommunalbestyrelsens myndighed ikke går længere end efter brandloven. Efter brandlovens § 15 vil krav om brandslukningsforanstaltninger også kunne rejses af amtsrådet eller justitsministeren. Efter brandlovens § 13, stk. 2, afholdes udgifterne ved brandslukningsforanstaltningerne af kommunen. Er vedkommende indrétning — f. eks. rentvandsbeholder, ledning eller pumpe — også af betydning for vandværket, må udgiften efter forholdets natur deles mellem kommunen og værket; uoverensstemmelser i så henseende må efter brandloven henhøre under de almindelige domstole. I KF § 28, stk. 3, foreslås, at sådanne uoverensstemmelser skal afgøres af en landvæsenkommission; en eventuel ændring i denne retning kan imidlertid formentlig bedst indføres i brandloven.

Stk. 4 svarer til KF § 2, stk. 2, næstsidste og sidste punktum, og stk. 3, sidste punktum.

Stk. 5 vil kunne anvendes, hvor der af andre grunde end vandindvindingens størrelse kræves bistand fra en landvæsenkommission, f. eks. hvis en skoles boring placeres på en idrætsplads uden direkte forbindelse med skolen, og der ønskes eksproprieret til ledningsforbindelse mellem boringen og skolen, hvis der ønskes inddragelse af en tidligere given ret efter § 31, stk. 2, hvis tinglysning af en servitut ønskes foretaget forud for pantegæld, og pantnavereren ikke vil samtykke, jfr. bemærkningerne til § 12, stk. 2, og hvis en boring ønskes beskyttet efter § 42. Hvis en kommune ikke mener at burde give den ansøgte tilladelse, eller hvis en ansøger er utilfreds med kommunens afgørelse, står det ansøgeren frit at indbringe sagen for en landvæsenkommission. Behandling efter stk. 9 medfører ikke, at anlæggets ejer kommer ind under den særlige erstatningspligt i § 19.

Til § 13.

Stk. 1 svarer til KF § 7, 1. punktum, der stemmer med 1926-lovens § 2, stk. 1.

Stk. 2, der er nyt, svarer til KF § 4, stk. 2. Det er af stor betydning, at hensigtsmæssigheden af boringens eller brøndens anbringelsessted kontrolleres af det offentlige, allerede før boringen påbegyndes. Indbringelse af sagen for en landvæsenkommission — hvortil embedslægen også indkaldes, jfr. § 16, stk. 2 — vil ofte først ske, når boringen er færdig og er blevet prøvepumpet. Embedslægen må ved sin afgørelse navnlig tage sundhedsmæssige hensyn, men må også kunne gøre opmærksom på andre planlægningsmæssige hensyn, jfr. § 17, og